

ГЛАВА 1

Небето вещае предстояща трагедия. То е в най-бледия оттенък на сивото и все пак на източния хоризонт червенеет петно – предвестник на изгряващото слънце. Петното се разширява, наквасва облаците и се процежда в далечината на запад, докато се стича на тъмни локви сред източващата се сянка на нощта. Сгущена сред отрупани със сняг дървета, гледам как настъпва денят, докато страх пропуква сърцето ми. Червено небе – като пролята кръв.

Като отмъщение.

Вече от няколко дни очаквах такава гледка. Всичко се случва според легендите. Започна се с жилавите шишарки, напъпили по стария кипарис на градския площад. Три десетилетия дървото бе в летаргия и появяването на нови цветове доведе жителите на града до безумие: жените изпаднаха в истерия, мъжете приеха всичко с мрачни, пораженски изражения. Първо шишарките, след това кървавочервената зора. Засега нищо не мога да направя. Защото, ако се вярва на небето, Краелес го очаква посетител, и то скоро.

Голите като пръсти на скелет клонки се люлеят от свирепия вятър. Придърпвам кърпеното си палто плътно около себе си, но пронизващият студ винаги успява да се промъкне под дрехата.

Приглушена тишина се стеле над земята, обвита в бялата си ледена кожа. Снегът е мек, още пресен от бурите, които ни навещават периодично като лунните цикли. Засега няма да мисля какво може да се случи. Задачата ми

е тук, в този пуст участък от гората, заобиколена от черните дървета с изгнили сърцевини, докато скованата ми ръка в ръкавица стиска лъка.

Оглеждам наоколо, надничайки иззад отдавна оголен от кората дънер. Две седмици лутане и вече почти губех надежда. Но преди три дни се натъкнах на пресни следи от дивеч. Дирите ме доведоха тук, на петнайсет километра на северозапад от дома, но все още не бях забелязала елена.

– Къде си? – прошепвам.

Отвърща ми воят на вятъра. Гората, цял лабиринт от лед и сняг, сякаш потреперва около мен. Породеното от глада отчаяние ме е запратило отвъд малкото кътче цивилизация, по-навътре в недрата на гората – на север, където блещука река Лес и никой не смее да припари. Усещам как у мен се прокрадва страх, но проклета да съм, ако му се оставя.

Очите ми долавят движение. Животното доуцуква на открито, сам-самичко, без помен от стадо. Тук, в Сивите земи, е така. Измъчени, бавни стъпки, влачеци се по земята копита. Предният ляв крак е изкривен. Гледката ме потриса. Не страда по собствена вина. Отговорно е мрачното божество, което властва оттатък Здрачината.

Едва дишайки, изваждам стрела от колчана и обвинявам с пръсти тетивата. Издърпвам докрай с едно плавно движение, дланта допира челюстта ми отдолу, влакното докосва върха на носа ми като допълнителна отправна точка. Еленът рие снега, докато търси зеленина с надежда, която никога няма да се оправдае. Няма да страда още дълго. Винаги убивам бързо, без болка.

Но не съм сама.

Долавям чужда миризма, на която не ѝ е тук мястото. Вдишвам, дробовете ми поемат горските аромати. На лед, на дървесина.

На огън.

Миризма на изгоряло. Тръпчива и нечиста, като пепел от нагорещена пещ. С всяко вдишване се наслоява в гърлото ми, задръства ноздрите. Тя е предупреждение и се носи от север.

Сетивата ми застиват. Вслушвам се за необичайни звуци. Крайниците ми се напрягат, готови за бяг, но все пак се насилвам да се успокоя и да се придържам към онова, което знам: миризмата е далечна. Имам време, разстоянието между мен и тъмнобродника все още е голямо, но трябва да побързам.

Извъръщам се към елена и виждам, че се е отдалечил твърде много, и вероятността да не го уцеля от първия път рязко е нараснала. Не мога да рискувам да се приближа. Ако животното побегне, никога няма да го настигна, а и нямам достатъчно припаси да продължа лова. У дома хлябът се е втвърдил като сухар, а от пастърмата са останали само трохи.

Товага не пропускай!

Нагласям прицела на лъка, повдигайки стрелата с няколко сантиметра. Издишвам... и я пускам.

Стрелата свисти в мразовития въздух. Еленът рязко вирва глава, но е късно. Стрелата го поразява, забива се дълбоко в плътта, във все още биещото му сърце.

Днес със сестра ми ще оцелеем и ще видим и утрешния ден.

Бързам към животното, за да се уверя, че е мъртво. Тежестта на масивните, покрити с мъх рога е извила великолепната му глава назад. Големите влажни очи са се изцъклили неவிждащо, а муцуната му е мека въпреки вледеняващия въздух.

Последните стада елени са изчезнали преди десетилетия и все пак този е успял да се довлочи обратно до наши-

те земи. От бедното животно са останали само криви кокали и провиснала кожа. Кой знае кога е яло за последно. Няма много зеленина в Сивите земи.

Заемам се бързо да одера животното с ножа, последно принадлежал на татко, с който никога не се разделям. Пара се вие около отрязаните от трупа късове месо, които реда възможно най-плътно в торбата си. Кръв напоява кожата и капе през най-малките пролуки. Мирише на мед. Устата ми се пълни със слюнка, а бездънната яма в стомаха ми къркори безспирно. От време на време надзъртам през рамо, за да огледам околността. Червеният оттенък на небето е преминал в синьо.

Миризмата на пещ все още витае въпреки вонята на кръв. Или дори се усилва? Ровя в тялото през разпорения корем и отрязвам още едно парче месо, което слагам при другите. Наквасена съм в топла кръв от върха на пръстите до лактите.

Докато отделям черния дроб, далечен вой ме кара да настръхна. Забързвам темпото. Премествам се от опразнения корем към хълбоците. На колана ми виси малка торбичка със сол, но тя ще ме предпази само от един тъмнобродник. Може би двама, ако са дребни. Но ето че воят се превръща в рев, така близък, че дърветата потреперват, и сковава цялото ми тяло. В един кратък миг сърцето ми пропада, а черната вълна на паниката кара пулса ми да препусне.

Времето ми изтече.

Бърз поглед към дрехите ми показва, че са напоени с кръвта на елена. Въпреки отвращението на тъмнобродниците към солта – дори онази, която се съдържа в кръвта – миризмата ще привлече вниманието им, защото се хранят с душите на всички живи същества, като ги изсмукват със змийските си езици.

Пронизва ме парализиращ студ. *Бягай*. Бягай бързо и надалеч. Но кръвта...

С резки движения търкам ръцете си със сняг. Не се маха. Търкам по-силно, неистово, докато ветрецът носи мириса на горски пожар, предупреждаващ за настъпващата заплаха. И така не става. Снегът е изчистил горния слой, но не и онова, което вече се е просмукало в палтото и ръкавиците ми.

С рязко движение свалям от напоеното си с пот тяло тежкото палто, а после и окървавените ръкавици. Стискам зъби, когато ме пробужда болезнен спазъм. Прекалено е студено. Даже убийствено студено, ако не внимавам. В раницата ми суха вълнена туника предпазва бутилка вино. Измъквам я и с груби движения я навличам през глава. Пронизващият като парчета стъкло въздух ме кара да бързам. Богове, не прекарах две седмици в тази безплодна пустош само за да умра. Ако не се върна с храна, и Елора я очаква същата съдба.

Свалила подгизналите си дрехи, натиквам всичко под кървящия труп и се катеря на най-високото дърво. Замръзналата кора остъргва вече изранените ми длани. Нагоре, все нагоре до най-високия клон, който простенва под незначителното ми тегло. Това, предполагам, е едно от предимствата на гладуването, колкото и мрачно да звучи. Многото клони, както и кафявата ми туника, ми осигуряват достатъчно прикритие.

Няколко мига по-късно тъмнобродникът се появява, промъквайки се в долчинката. Не различавам ясно силуета му, само откъслечни сенки. Черни талази дим на фона на белия пейзаж. Известно време оглежда поваления елен, след което започва да обикаля дебнешком околността. Звучите на душене ме карат да застина на място. Стискам челюсти, за да потисна тракането на зъбите си.

Здрачината – бариерата, която отделя Сивите земи от съседните Земи на мъртвите – трябваше да задържа тъмнобродниците в отвъдното. В града се говори за пробиви в преградата, пукнатини, които позволяват на покварените души да проникват отново в земята на живите, за да се хранят с онези, които все още дишат. Самата аз не съм виждала такива пробиви, но ако е вярно, не ги виня. Всеки прави каквото може. Лъже и краде, без да се свени. Аз поне така правя.

Минутите текат, пръстите ми се вкочаняват и болят, върховете им изтръпват. Изпукват, докато ги свивам в юмруци, а после ги притискам към корема си, за да ги стопля.

Тъмнобродникът обдушва натъпканата с месо чанта. Тези същества не са напълно живи, не до степен да се нуждаят от храна и сън, но това не ме кара да се страхувам по-малко. Заради елена, който е моето спасение. Ще напълни празния ми стомах. Кожата му ще се превърне в ново палто за Елора, въпреки че и моето е разпрано по шевовете. Рогата – в инструменти. Или поне така се надявам.

Най-после звярът се маха. Изчаквам десет минути със затаен дъх. Мирисът на огън във въздуха се разнася. Едва тогава слизам от дървото, надявам палтото и ръкавиците си, докато разтривам ръце една в друга, за да стопля мъртвешки вкочанената си плът.

Другата половината от месото чака да бъде отрязана от димящия труп. Храна за два месеца. Колкото и да ме е яд, че я оставям, не рискувам да отделя повече време. Храна за месец ще трябва да ни стигне. А може и за повече, ако с Елора пестим.

Затъвайки в меката земя с протритите си ботуши, с раница на гърба и пуфтейки под тежестта на товара, предприемам петнайсеткилометровия обратен поход към Краелес. На петия километър вече съм загубила всякак-

во усещане в краката, лицето и ръцете си. Очите ме болят жестоко, в ъгълчетата им сълзите замръзват. Вятърът не отслабва, без значение на колко богове се моля, но те и бездруго трябва да са наясно, че съм загубила вярата си. Тъпа болка пълзи по краката ми. Студът е толкова силен, че дъхът ми замръзва още преди да напусне тялото ми.

Отнема ми цял ден. Вечерта смрачава света наоколо и разпръсква наситен, виолетов здрач. Дочувам го, когато ми остават по-малко от три километра. Тихо, плачливо блеене на овчи рог се изкачва през долината и кара пулса ми да препусне от ужас. Небето бе предсказало трагедия и се оказа право.

Северният вятър е дошъл.